

1

Baumgartner sitter vid skrivbordet i rummet på övervåningen som han omväxlande kallar sitt arbetsrum, sitt reflektorium och sin håla. Han har pennan i hand, är halvvägs genom en mening i tredje kapitlet av sin monografi över Kierkegaards pseudonymer, när han inser att boken han behöver citera ur för att kunna avsluta meningen är på nedervåningen, i vardagsrummet, där han lämnade den innan han gick och lade sig kvällen före. På väg ner för att hämta boken kommer han på att han har lovat att ringa sin syster i dag klockan tio, och eftersom klockan nästan är tio nu bestämmer han sig för att gå till köket och ringa henne innan han hämtar boken i vardagsrummet. Väl i köket hejdas han tvärt av en skarp, stickande lukt. Något har bränt vid, inser han, och när han går fram till spisen ser han att en av de främre brännarna har lämnats på och att en liten, envis gaslåga håller på att äta sig igenom botten på den lilla aluminiumkastrull i vilken han för tre timmar sedan tillagade frukosten bestående av två löskokta ägg. Han stänger av brännaren och sedan, utan att tänka efter, det vill säga utan att bry sig

om att hämta en grytlapp eller en diskhandduk, lyfter han bort den förstörda, glödheta äggkastrullen från spisen och bränner handen. Smärtan får Baumgartner att skrika rätt ut. Bråkdelen av en sekund senare släpper han kastrullen, som träffar golvet med en abrupt skräll, och sedan, fortfarande ylande av smärta, rusar han till vasken, sätter på kallvatten, stoppar högerhanden under strålen och håller den där i tre, fyra minuter medan det kalla vattnet sköljer över hans hud.

Baumgartner hoppas att han lyckats avvärja eventuell uppkomst av blåsor på fingrar och handflata, torkar försiktigt handen med en diskhandduk, gör ett kort uppehåll för att böja och sträcka på fingrarna, trycker handduken lätt mot handen ett par gånger till, och undrar sedan vad han gör i köket. Innan han kommer på att han är där för att höra av sig till sin syster, ringer det i telefonen. Han lyfter luren och mumlar ett avvaktande hallå. Min syster, tänker han när han äntligen kommer på varför han är i köket, och eftersom klockan nu har passerat tio och han fortfarande inte har ringt henne, är han helt säker på att personen i andra änden är Naomi, hans bitska lillasyster, som utan tvekan kommer att inleda samtalet med att skälla ut honom för att han *ännu en gång, i vanlig ordning*, glömt att ringa henne, men när personen i andra änden börjar tala visar det sig att det inte är Naomi, utan en man, en främling vars röst han inte känner igen, som stammande ursäktar sig för att han är sen. Sen till vad? frågar Baumgartner. Att läsa av elmätaren, säger mannen. Jag skulle komma klockan nio, som bekant. Nej, det här är

inte alls bekant, Baumgartner kan inte påminna sig att han en enda gång de senaste dagarna eller veckorna har hört någonting om att det skulle komma någon från elbolaget och läsa av mätaren klockan nio, och därför säger han att det inte är någon fara, att han kommer att vara hemma hela förmiddagen och eftermiddagen, men mannen från elbolaget, som låter ung och oerfaren och ivrig att vara till lags, låter det inte stanna därvid, utan förklarar att han inte hinner förklara just nu varför han inte dök upp i tid, men att det finns *en godtagbar anledning*, en anledning *bortom hans kontroll*, och att han är på väg och dyker upp så fort han kan. Okej, säger Baumgartner, då ses vi om en stund. Han lägger på och ser ner på högerhanden, som nu börjat bulta, men när han undersöker handflatan och fingrarna ser han inga tecken på blåsor eller på att huden börjat lossna, bara en lätt rodnad. Ingen större skada skedd, tänker han, jag kan leva med det, och sedan tilltalar han sig själv i andra person, Din dumma åsna, tänker han, du ska vara glad att det inte är värre än så här.

Det slår honom att han borde ringa Naomi nu, på fläcken, *förekomma henne*, men just som han lyfter luren för att slå hennes nummer ringer det på dörren. Baumgartners lungor släpper ifrån sig en utdragen suck. Med kopplingstenen fortfarande ringande i handen lägger han på luren, börjar gå mot ytterdörren och ger den vidbrända kastrullen en ilsken spark på väg ut ur köket.

Han blir genast på bättre humör när han öppnar och ser att det är UPS-budet, Molly, en flitig besökare som med tiden kommit att bli ... ja, vad då? Inte direkt en

vän, men mer än bara en bekant vid det här laget, med tanke på att hon har ringt på hos honom två, tre gånger i veckan de senaste fem åren, och sanningen är att den ensamme Baumgartner, vars hustru varit död i nästan ett decennium, är hemligt förälskad i denna knubbiga kvinna i trettiofemårsåldern, som han bara känner till förnamnet, för trots att Molly är svart och hans hustru inte var det, är det något med hennes blick som alltid får honom att tänka på den bortgångna Anna. Det händer varje gång, men exakt vad det är som gör det kan han inte riktigt sätta fingret på. Ett slags vakenhet, kanske, även om det är mycket mer än bara det, eller så är det något som skulle kunna beskrivas som *en strålande uppmärksamhet*, eller rätt och slätt *det upplysta jagets kraft*, mänsklig livaktighet i all sin skälvande prakt, som strömmar inifrån och ut i en komplicerad dans som förenar känsla och tanke – något åt det hållet, kanske, om sådant över huvud taget går att förklara, men oavsett vad man kallar det där som Anna hade, så har Molly det också. Därför har Baumgartner börjat beställa böcker han inte behöver och aldrig kommer att öppna och småningom kommer att skänka till det lokala biblioteket, bara för att få träffa Molly en kort stund, när hon ringer på för att leverera en bok.

Godmorgon, professorn, säger hon och ler sitt upplysta leende mot honom, som vore det en välsignelse. Jag har en bok till dig.

Tack, Molly, säger Baumgartner och ler tillbaka när hon räcker fram det tunna, bruna paketet. Hur är det med dig i dag?

Vi får väl se – klockan är ju inte så mycket – men än så länge är huvudet upp och fötterna ner. Det går inte att vara deppig en så vacker morgon som den här.

Den första riktiga vårdagen – bästa dagen på året. Det gäller att njuta medan man kan, Molly. Man vet aldrig vad som väntar runt hörnet.

Så sant som det är sagt, svarar Molly. Hon skrattar ett kort, förtroligt skratt, och sedan, innan han hinner tänka ut något smart eller fyndigt svar för att förlänga samtalet, vinkar hon hej då och går tillbaka till bilen.

Det är ytterligare en av många saker som Baumgartner gillar med Molly. Hon skrattar alltid åt hans dumma kommentarer, även om de är slappa och fullkomligt intetsägande.

Han går tillbaka till köket och lägger det oöppnade bokpaketet högst upp i stapeln av andra oöppnade bokpaket som står inklämd i ena hörnet av rummet, intill bordet. Tornet har den senaste tiden vuxit så högt att det ser ut som att ytterligare en eller två av de där ljusbruna rektanglarna kommer att få det att rasa. Baumgartner tänker att han någon gång senare under dagen ska ta ut böckerna ur sina pappförpackningar och förflytta de nakna böckerna till den minst fulla av kartongerna ute på verandan som innehåller andra önskade böcker som ska skänkas till det lokala biblioteket. Jag vet, jag vet, säger Baumgartner för sig själv, jag lovade att göra det förra gången Molly var här, och gången före det, men den här gången menar jag det verkligen.

Han tittar på sitt armbandsur och ser att klockan är

kvalt över tio. Jag är sen, tänker han, men kanske är det inte för sent att ringa Naomi, förekomma henne innan hon hinner börja svära och gorma åt honom. Han sträcker sig efter telefonen, men just som han ska lyfta luren ringer den lilla vita jäveln ännu en gång. Och ännu en gång tror han att det är systemen, och ännu en gång har han fel.

En liten, skälvande röst besvarar hans frammumlade hallå med en knappt hörbar fråga: *Mr Baumgartner?* Orden uttalas av någon som är så ung och så uppenbart förtvivlad att Baumgartner fylls av oro, det är som om varje organ i hans kropp plötsligt arbetade i dubbel takt. När han frågar vem det är, svarar rösten *Rosita*, och han förstår genast att något måste ha hänt mrs Flores, kvinnan som kom och städade hos honom några dagar efter Annas begravning och som sedan dess har kommit två gånger i veckan för att torka golven och dammsuga mattorna och ta hand om tvätten och sköta en rad andra hushållssysslor, och på så vis har räddat honom från ett liv i smuts och stök de senaste nio och ett halvt åren, den snälla och lugna och för det mesta tysta och tillbakadragna mrs Flores, med sin hantverkarmake och sina tre barn, de två vuxna pojkarna och den yngsta, Rosita, en tanig tolvåring med stora bruna ögon som kommer hem till honom på Halloween varje år för att få en liten påse med godis.

Hur är det fatt, Rosita? frågar Baumgartner. Har det hänt din mamma något?

Nej, säger Rosita, inte mamma. Pappa.

Baumgartner väntar en lång stund medan flickans tillbakahållna tårar väller fram i ett kort anfall av undertryckt

gråt och eftersom hon kämpar för att behålla fattningen och inte tänker tillåta sig själv att bryta ihop, övergår hennes andetag i en serie avhuggna flämtningar och skälvningar. Eftersom mrs Flores ska komma och städa i eftermiddag, och eftersom det är vårlov och dottern inte är i skolan förstår Baumgartner att hon måste ha sagt åt Rosita att ringa honom och förklara situationen medan hon själv gav sig iväg för att ta itu med vad det nu är som har hänt hennes make.

När flämtningarna och de kvävda snyftningarna har stillats något, ställer Baumgartner en ny fråga. Genom att pussla ihop flickans fragmentariska redogörelse av det hon fått berättat för sig av sin mor, som i sin tur fått höra det av någon annan, får han reda på att mr Flores tidigare i morse var ute på ett köksrenoveringsjobb och att han, när han var nere i kundens källare och kapade regler med en cirkelsåg, en arbetsuppgift han utfört hundratals om inte tusentals gånger förut, på något sätt lyckades såga av sig två fingrar från högerhanden.

Baumgartner ser de två sargade fingrarna falla ner i en hög med sågspån på golvet. Han ser blodet forsa från de hudlösa, blottade stumparna. Han hör mr Flores skrika.

Till slut säger han: Oroa dig inte, Rosita. Jag vet att det låter förfärligt, men läkarna kan ordna det. De kan sätta tillbaka din pappas fingrar på handen och lagom till att du börjar skolan igen efter sommarlovet kommer han att vara i toppform.

Är det säkert?

Ja, det är säkert. Jag lovar.

Eftersom flickan är ensam hemma, och eftersom hon har befunnit sig i ett tillstånd av ren och skär panik ända sedan modern lämnade henne för att åka till sjukhuset, pratar Baumgartner med henne i ytterligare tio minuter. Vid ett tillfälle mot slutet av samtalet lyckas han lirka ur henne något som påminner om ett skratt, och när de till slut lägger på, är det detta ynkliga lilla skratt som stannar kvar hos honom, för han är nästan säker på att det är det absolut viktigaste han kommer att ha åstadkommit den här dagen.

Baumgartner är emellertid skakad. Han drar ut en stol, sätter sig, och med blicken fäst på den svarta ringen i bordsskivan, ett gammalt märke efter en kaffekopp, går han igenom händelsen för sitt inre. Angel Flores, en fyrtioåttårig, erfaren hantverkare i färd med att utföra något han gjort otaliga gånger och med gott resultat under årens lopp, som plötsligt, av någon oförklarlig anledning, slinter och till följd av ett ögonblicks oakt-samhet skadar sig allvarligt. Varför? Vad var det som fick honom att tappa koncentrationen på uppgiften han hade för händer, en uppgift som är enkel om man koncentrerar sig och farlig om man inte gör det? Blev han distraherad av en kollega som kom gående nerför trappan? Lät han tankarna vandra iväg? Landade en fluga på hans näsa? Fick han plötsligt ont i magen? Hade han druckit för mycket kvällen före eller grälat med sin hustru innan han gick hemifrån eller ... Det slår honom plötsligt att mr Flores kanske sågade av sig fingrarna just i samma stund som han, Baumgartner, brände sig på kastrullen.

Båda har sig själva att skylla för sin olycka, även om följderna av den enes olycka är mycket allvarligare än följderna av den andres, inte desto mindre är de båda . . .

Dörrklockan ringer och avbryter Baumgartners funderingar. Det var väl själva fan också, säger han när han långsamt reser sig från stolen och lunkar fram till ytterdörren, Att man aldrig kan få sitta och tänka i lugn och ro.

Baumgartner öppnar dörren och står plötsligt ansikte mot ansikte med elbolagskillen, en stor och stadig karl i trettioårsåldern, klädd i elbolagets blå uniformsskjorta med PSE&G-logotypen på den vänstra bröstfickan och strax under den, broderat med knallgul tråd, namnet på mannen i skjortan: Ed. Såvitt Baumgartner kan bedöma är Eds blick på samma gång hoppfull och upprörd. En märklig kombination, tänker han, och när Ed ler ett trevande leende till hälsning, blir effekten bara ännu mer förvirrande – det är som om elbolagskillen halvt om halvt väntar sig att dörren ska smällas igen i ansiktet på honom. För att lugna mannen ber Baumgartner honom komma in.

Tack, mr *Boom Garden*, säger mannen och kliver över tröskeln. Jag uppskattar det.

Baumgartner, som är road snarare än kränkt av att höra sitt namn misshandlas på detta vis, säger: Vi kan väl kalla varandra vid förnamn? Jag vet ju redan ditt – Ed – så du kan väl strunta i det där med mister och bara säga Sy?

Sigh? Vilket konstigt namn.

Nej, inte *sigh*. S-Y. Det är ett smeknamn för Seymour, det idiotiska namn mina föräldrar gav mig när jag föddes.

Sy är inte heller mycket att hurra för, jag vet, men det är åtminstone bättre än Seymour.

Då är vi två, säger elbolagskillen.

Två om vad då? säger Baumgartner.

Att behöva dras med namn vi inte gillar.

Vad är det för fel på Ed?

Inget. Det är efternamnet jag stör mig på.

Jaså? Vad heter du i efternamn?

Papadopoulos.

Det är inget fel på det. Det är ett fint grekiskt namn.

Kanske det, om man bor i Grekland. Men i USA skrattar folk åt en om man heter så. I skolan skrattade de andra barnen åt mig, och när jag var pitcher i Minor League för några år sedan skrattade publiken varje gång mitt namn ropades ut i högtalaren. Det ger en vad-heter-det-nu. Komplex.

Varför byter du inte efternamn om det besvärar dig så mycket?

Det kan jag inte. Pappa skulle bli helt förkrossad.

Baumgartner börjar tröttna. Om han inte sätter punkt för dessa meningslösa utsvävningar, kommer Ed Papadopoulos snart att börja dra hela faderns livshistoria eller berätta om sina med- och motgångar som basebollspelare i en lägre proffsliga, så därför byter Sy, som egentligen heter Seymour, snabbt ämne och frågar om Ed vill ta en titt på mätaren i källaren. Och det är då han får reda på att det är den unge mannens första dag på jobbet och att avläsningen av mätaren en trappa ner kommer att bli det första uppdrag han utför som fullvärdig anställd hos Public Service Electric & Gas Company, vilket förklarar

varför han inte dök upp på avtalad tid – inte på grund av egen förskyllan, märk väl, utan för att ett gäng garvade mätaravläsarkollegor spelade honom ett spratt tidigare samma dag – hans första dag på jobbet! – genom att tömma bränsletanken i hans bil så att bensinen inte räckte längre än en knapp kilometer, vilket gjorde att han fick motorstopp mitt i rusningstrafik på en tungt trafikerad väg, vilket i sin tur ledde till den förargliga förseningen. Han är ledsen, säger han, verkligen ledsen för allt besvär det orsakat. Om han bara hade kommit ihåg att kolla bensinmätaren innan han gav sig av skulle han ha kommit i tid, men de där himla lustigkurrarna skulle tvunget spela honom ett spratt, bara för att han är ny på jobbet, och ovanpå allt kommer han garanterat att få skit från förmannen på grund av det här. Ett misstag till så blir det en anmärkning. Två till så får han antagligen sparken.

Vid det här laget vill Baumgartner bara skrika rätt ut. Hur i hela friden hamnade han här med denna muskulösa pratkvarn, frågar han sig, och hur kan detta ousinliga ordflöde stoppas? Och ändå, trots den växande irritationen, kan han inte låta bli att känna viss sympati för denna godmodiga luns, så i stället för att fylla lungorna och vråla för full hals, ger Baumgartner ifrån sig en mjuk, nästan ohörbar suck och börjar gå mot dörren som leder ner till källaren.

Den är där nere, säger han, till vänster på den bakre väggen, men när han slår på strömbrytaren till källarlampan förblir det mörkt. Det var väl själva . . ., säger Baumgartner och kämpar för att inte tappa besinningen,

på samma sätt som lilla Rosita kämpade för att inte börja gråta när de pratade förut, Glödlampan måste ha gått sönder.

Inga problem, säger Ed. Jag har en ficklampa. Det är standardutrustning.

Så bra. Då hittar du elmätaren utan problem.

Kanske, kanske inte, säger elmätaravläsarnovisen. Skulle du kunna följa med ner och visa var den är? Bara den här gången, så ska jag inte uppehålla dig mer sen.

Baumgartner slås av tanken att Ed Papadopoulos kanske är mörkrädd, eller så är han bara rädd för mörka källare, speciellt i gamla hus som det här, med spindelnät som dinglar från takbjälkarna och enorma skalbaggar som kilar omkring på golvet och gud vet vad för slags osynliga föremål som blockerar vägen fram till elmätaren, och därför, trots att han är övertygad om att Naomi kommer att ringa i samma stund som han sätter foten på det nedersta trappsteget, låter Baumgartner sig motvilligt övertalas att följa med.

Trappstegen ner till källaren är ojämna och vingliga, ytterligare en sak som Baumgartner har lovat sig själv att fixa men fortfarande inte gjort, trots att han har lovat det i årtal och trots att löftet varit uppriktigt menat varje gång, för han ägnar aldrig trappan en tanke förutom när han är på väg ner till källaren, och när han väl är uppe och har stängt källardörren bakom sig glömmer han bort den igen. Eftersom det inte finns någon belysning i trappan, och det enda ljuset kommer bakifrån, från Eds ficklampa, tar Baumgartner försiktigt tag i det trasiga trappräcket,

men i samma stund som greppet hårdnar sticker det till i hans ömma handflata och fingrar som av tusen spöknålar – som om han brände sig på nytt. Han släpper omedelbart taget och eftersom det inte finns något trappräcke till vänster har han inte längre något att hålla sig i, dock tror han sig känna till vartenda steg i trappan efter alla år i huset och tar ett kliv, men missar trappsteget med en knapp centimeter, tappar balansen i mörkret och ramlar hela vägen ner, slår först i den ena armbågen, sedan den andra, och drämmer därefter högerknät hårt i cementgolvet.

För andra gången den här dagen skriker Baumgartner rätt ut av smärta.

Skriket övergår i ett krampaktigt stönande medan hans tilltygade kropp vrider och vänder sig på det kalla källargolvet. Han märker inte att hans armar och ben rör sig, däremot vet han att han fortfarande är vid medvetande, eftersom en rad osammanhängande tankar far runt i hans huvud, även om dessa tankar är dunkla och obegripliga, vilket gör att de antagligen inte kan räknas som riktiga tankar utan måste förpassas till kategorin nästan-tankar eller icke-tankar, men trots att det bultar i armbågarna och högerknät så gör det inte ont i huvudet, vilket tyder på att skallen klarat fallet utan att få några allvarliga smällar, vilket i sin tur tyder på att denna olyckshändelse trots allt inte kommer att förvandla honom till en lallande, dreglande idiot redo för ättestupan. Men när Ed en kort stund senare lyser med ficklampan i ansiktet på Baumgartner, får han inte ur sig ett enda ord, lyckas inte säga åt honom att rikta ljuset någon annanstans utan

fortsätter bara stöna och håller upp högerhanden framför ögonen. Denna oförmåga att uttrycka sig bekymrar honom, rentav skrämmer honom. Om inte annat så är den ett bevis på att hjärnverksamheten har fått sig en rejäl törn, kanske till och med bestående skador trots allt, eller så har den bara tillfälligt stannat av på grund av smärtan som borrar sig allt djupare ner i andra kroppsdelar än huvudet, framför allt höger armbåge, som kändes som om den skulle explodera när han lyfte armen för att skärma ögonen med handen, den hand som han brännskadade tidigare i morse och som fortfarande värker, antagligen för att han försökte dämpa fallet genom att ta emot med händerna när han till slut nådde cementgolvet längst ner, även om han inte minns att han gjorde det.

Herrejävlar, säger Ed. Är du okej?

Efter en lång tystnad lyckas Baumgartner äntligen få fram något till svar. Svårt att säga, säger han. Även om det är glädjande att han inte förlorat talförmågan, så har han fortfarande för ont för att kunna jubla åt det. Jag lever i alla fall, fortsätter han. Och det är ju inte så illa det.

Nej, det är det inte, svarar elbolagskillen, det är det verkligen inte. Men kan du tala om var det gör ont, Sy?

Medan Baumgartner räknar upp alla mörbultade kroppsdelar, intar Ed rollen som professionell idrotts-tränare och gör en noggrann diagnostisering av potentiella skador på varje medfaren muskel, sena och benknota, och när undersökningen är klar frågar han Baumgartner om han tror att han med Eds hjälp skulle klara att resa sig och ta sig uppför trappan.